

cadeau, een en al krul, dat Fluffi werd genoemd en alleen rijst en rauw vlees lustte, het verwende dierage Even moeilijk kon het leven zijn voor de familie Parks. Pa Parks was kunstschilder en zijn schilderijen waren zo mooi, dat je er stil van werd. Hij bracht het licht van de zon en de lieflijkheid van het landschap op zijn doeken, maar daarom werden zij nog niet gekocht! En het had wat voeten in de aarde om een tentoonstelling te houden in het naburige grote dorp, zeven kilometer van ons gehucht af. De huur van de zaal, de onkosten voor de lijsten, de uitnodigingen. Wij hielden inzameling en werkten allemaal mee en als Pa Parks één schilderij verkocht, vonden wij het prachtig en bij twee waren wij in de wolken en Ma Parks gaf een partijtje voor de kinderen. En wat deed de jonge Zweedse dichter Sven? Hij zocht in al zijn zakken tevergeefs naar een paar Francs om een pakje tabak voor zijn pijp te kopen en vond enkel een paar sous en besloot om een bergtocht te gaan maken en de aardse zorgen te vergeten. Hij klom hoger en hoger, stond soms even stil en keek over het schone land. Daar lagen de golvende bergketens met hun begroeide hellingen, bespikkeld met rode anemonen, witte margrietten en het lieflijke blauwe bloempje van de geurende lavendel. Ver aan de einder blonk de blauwe zee als een gordel van azuur, de amandelbomen en de jasmijn bloeiden en de meidoorn en de verwilderde perelaars, de krekels tsjirpten, vlinders buitelden loom door de zon van bloem tot bloem. Diep beneden lagen de valleien met hun honderden donkergroene olijfbomen. De dichter Sven ging rusten onder een oude knoestige vijgenboom, dacht vaag waar hij vandaag zou eten en morgen en overmorgen en viel in slaap. Toen hij ontwaakte, straalde hij als het land in de zon. Er was een nieuw gedicht in hem geboren. Hij rende met grote passen naar beneden en repeteerde met blijde stem de strofen van dit poëem, om het niet te vergeten.

Thuisgekomen, schreef hij het dadelijk op en holde het huis weer uit om het te gaan voorlezen aan een van ons, wie, kwam er niet op aan. Wie er toevallig thuis was. Of je het mooi vond? Natuurlijk vond je het mooi. Of hij mocht blijven eten? Dat sprak vanzelf. Een in de geurende lavendel geboren gedicht is wel een maaltijd waard.

Je ziet, dat ik niet overdrijf, als ik je vertel, dat wij gelukkige mensen waren, iets dat je zelden van mensen kunt zeggen. En wat bijna even zeldzaam was: wij vormden een goede en hechte gemeenschap. Vrij en arm en zorgeloos leefden wij in dit wonderschone land, met de zon en met elkander, verbonden in lief en leed. En toch er was iets, dat als een diepe schaduw over ons leven lag, een schaduw die elk jaar donkerder over ons heenviel. Het was dit: tegen Kerstmis begonnen wij ons diep ongelukkig te voelen. Wij kregen hartzeer, leden aan heimwee, dat met de dag ondragelijker werd, waren ziek van verlangen naar ons eigen vaderland, naar de Noordelijke streken, waar ieder van ons vandaan kwam. Dáár bestond de heerlijke echte kerststemming, die je in dit Zuidelijke klimaat zo bitter ontbeerde.

Onze opgewektheid verminderde, de onderlinge verhouding leed er zelfs onder. De zachtaardige Parkieten kregen woorden met Ma en Pa Parks, omdat zij uitriepen, dat je nergens zo heerlijk het Kerstfeest vierde als bij hùn in Engeland, wat Parkiet één fel tegensprak. Zij moesten eens naar Denemarken komen en